

Arrest

nr. 281 639 van 9 december 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE KIMPE *loco* advocaat B. DE VOS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Kutobkhel in het district Mohammad Agha in de provincie Logar. U bent Pashtoun van etnische origine. Nadat u de twaalfde graad had afgewerkt aan de Mohammad Agha High School, studeerde u verder aan de luchtvaartschool in Kabul. Nadat u uw diploma behaald had, bent u vervolgens business administration beginnen studeren aan de privé-universiteit ‘Kardan’ in Kabul, waar u meer dan drie jaar gestudeerd hebt. U combineerde uw studies met een job als administratief medewerker voor een bedrijf in Kabul, namelijk Pamirbaan Electrical Corporation.

Vier tot vijf maanden na het beëindigen van uw studies kon u aan de slag gaan als tolk Engels voor ‘Mission Essential’. U werd tewerkgesteld in Helmand, waar u tewerkgesteld werd met een Amerikaans

contract. Uw taak bestond erin deel te nemen aan patrouilles, waar u als tolk optrad tijdens ontmoetingen van de Amerikanen met de lokale bevolking. U startte eind 2011 uw werkzaamheden als tolk. Toen u enkele maanden later, in april, voor het eerst terug huiswaarts keerde, vertelde uw vader u dat hij niet wou dat u nog terugkeerde naar Helmand, aangezien hij u daar telefonisch niet kon bereiken.

U stopte uw werkzaamheden als tolk onmiddellijk en vond een nieuwe job in een bouwbedrijf, Afghan Gateway Construction Compagny (AGS), waar u meewerkte aan een project in Gamberi. U was er tewerkgesteld van juni 2012 tot november 2012. Uw vader vroeg u op dat moment om terug te keren naar Mohammad Agha, aangezien hij hulp nodig had bij zijn activiteiten op het land. U leefde en werkte sindsdien in Kotubkhel. Begin 2015 staken er plots geruchten de kop op over uw activiteiten als tolk voor de Amerikanen. Hoewel u dit ten stelligste ontkende en bleef volhouden dat u in die periode nog aan het studeren was, leidde dit voor u tot problemen. Uw vader werd tweemaal opgebeld met de boodschap dat u nog steeds aan het werk was voor de Amerikanen. Hij hield deze gesprekken voor u verborgen, maar liet u vanaf dat moment zo weinig mogelijk buiten gaan.

Op 2 mei 2015 ontving u een brief van de taliban, waarin geschreven stond dat u werkt voor de overheid als spion en dat u moest stoppen. Zowel u als uw familie werden in deze brief met de dood bedreigd. Op dat moment werd besloten dat uw veiligheid in gevaar was. Uw broer contacteerde een smokkelaar en nog dezelfde dag bent u uit Safed Sang vertrokken. U kwam na een reis van zes tot zeven maanden, op 14 september 2015, aan in België, waar u op 22 september 2015 asiel aanvraagde. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: uw taskara, een taskara van uw echtgenote, een taskara van uw vader, uw huwelijkscertificaat, een puntenlijst van de middelbare school, uw diploma van de luchtvaartschool, een attest van de universiteit van Kardan, een deelnamebewijs van een conferentie, drie werkbadgen, een certificaat van AGC en een certificaat van PEC, een document van mission essential, twee werkgerelateerde foto's, een brief van de taliban en de omslag waarin deze documenten werden opgestuurd.

Omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vervolgingsfeiten die geleid hebben tot uw vlucht uit Afghanistan en u over een vluchtalternatief in Kabul beschikte, nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 21 maart 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 4 februari 2019.

U verliet België voor een zestal maand voor Frankrijk maar op basis van de Dublinvordering werd u teruggeleid naar België, waar u op 23 september 2021 een eerste volgend verzoek indiende. In het kader van uw tweede verzoek haalde u aan dat u door de machtsovername van de taliban veel gevaar loopt. De mensen die voor de politie of de overheid werkten worden gedood of geraken vermist, zo stelde u. Zoals aangehaald in uw eerste verzoek stelde u als tolk gewerkt te hebben en in een administratieve functie voor een bouwbedrijf dat contracten had met de NAVO. Daarnaast werd uw broer, B.A. (...), die werkzaam was voor een bedrijf dat buizen maakte in een basis, gedood voor jullie huis. Ook verklaarde u dat uw familie beschouwd werd als ongelovigen in het dorp.

Ter staving legde u paspoorten neer van uw familieleden met visa. Zo zou uw broer M.A. (...) in 2017 reeds naar de VS getrokken zijn. Uw broer M. (...) woont sinds een tijd in Turkije, waar ook uw ouders begin 2021 heen trokken. Uw broer K. (...) woont dan weer sinds 2019 in Duitsland. Van uw broer J. (...) had u reeds anderhalf jaar niets gehoord. Hij was toen nog in Logar. Uw zussen verblijven ook nog in Logar, maar van hen hoorde u reeds vier tot vijf maand niets. Uw echtgenote en kinderen verblijven momenteel afwisselend bij verschillende familieleden van haar langs moederszijde.

Op 3 maart 2022 werd uw verzoek onontvankelijk verklaard door het CGVS omdat u er niet in slaagde uw vermeende vrees in concreto aannemelijk te maken. Derhalve toonde u niet aan dat u persoonlijk bij terugkeer zou worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden geviseerd of vervolgd. Evenmin toonde u aan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is in Afghanistan, enige concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 11 mei 2022 diende u een tweede volgend verzoek in te België. In het kader van uw huidig verzoek verklaart u dat de taliban uw vrouw op 13 februari 2022 (islamitische kalender: 24/07/1443) een brief stuurde met de boodschap dat ze moest hertrouwen. Hierop wilde uw vader, die in Turkije verbleef, terugkeren om zich te verzetten tegen de beslissing en het op te nemen voor uw familie, voor wie dit een erezaak was. Hoewel u en uw broer hem dit hebben afgeraden, zette hij alsnog door. Op 17 mei 2022 keerde hij terug naar Afghanistan. Op 3 juni 2022 werd hij door de taliban vermoord nadat hij eerder op de dag door hen ontvoerd werd.

Ter staving van uw tweede volgend verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van de brief gericht aan uw vrouw neer, alsook een twee foto's van het levenloze lichaam van uw vader en een foto van zijn paspoort.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen (vragenlijst bijzondere procedurele noden, d.d. 25/07/2022).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid in de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die geleid zouden hebben tot uw vlucht uit Afghanistan en u over een vluchtalternatief in Kabul beschikte. In beroep werd de beslissing van het CGVS, door de RVV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en blijft de beoordeling ervan gehandhaafd, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. In het kader van uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming bracht u geen dergelijke elementen aan waardoor het CGVS dit volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaarde. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Ook in uw huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming brengt u geen feiten of elementen aan die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

In het kader van uw tweede volgend verzoek om internationale bescherming beweert u dat uw vrouw door de taliban per brief werd aangemaand te hertrouwen daar u in het verleden met ongelovigen heeft samengewerkt in het verleden (verklaring volgend verzoek, vraag 17; overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten, B). Hierop zou uw vader uit Turkije zijn teruggekeerd om zich te verzetten, hetgeen hij bekocht met zijn leven (verklaring volgend verzoek, vraag 14, 17). Deze verklaringen vloeien voort uit de verklaringen uit uw eerste verzoek om internationale bescherming, waarin u stelde door de taliban gevisieerd werd omwille van uw professionele activiteiten van eind 2011 tot eind 2012. Deze verklaringen werden reeds beoordeeld tijdens uw initieel verzoek om bescherming. Uw huidige verklaringen kunnen de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid dan ook niet opheffen, daar zij steunen op uw initiële verklaringen.

Bovendien legt u geen enkel stuk neer waarmee u uw verklaringen in concreto kan staven. De brief die u neerlegt betreft louter een foto, waardoor de authenticiteit op geen enkele manier kan worden nagegaan. Bovendien moet erop gewezen worden dat dit soort stukken mits wat knip-en plak werk vlot gefabriceerd kunnen worden.

Ook de stukken met betrekking tot uw vader kunnen geen nieuw licht op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid laten schijnen. Uit de foto van zijn paspoort kan opgemaakt worden dat hij Afghanistan op 29 januari 2021 heeft verlaten, over een Turks visum beschikte en op 17 mei 2022 terugkeerde naar Afghanistan. Er kan evenwel niet uit vastgesteld worden dat zijn terugkeer zou zijn ingegeven vanuit een nood om zich als 'oudere' te verzetten tegen de wensen van de taliban, zoals u tracht te beweren (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Uit de foto's van zijn levenloze lichaam, indien authentiek, kan op geen enkele manier worden vastgesteld wanneer uw vader zou zijn omgekomen, op welke manier, op welke locatie of binnen welke context. Bijgevolg kunnen deze stukken niet bijdragen om de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19

augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er

actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen

de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig

waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Zoals blijkt uit de hieronder opgenomen informatie beschikt het CGVS evenmin over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn

van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de: *“schending van art. 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, art. 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.*

Verzoeker betoogt:

“Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4.

De veiligheidssituatie van de plaats van herkomst van verzoeker, namelijk Afghanistan, is zeer problematisch. Dit vormt een reëel risico op ernstige schade in zin van de subsidiaire bescherming.”

Verzoeker citeert artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Vervolgens doet hij gelden:

“Verzoeker maakt ervan gewag dat in geval van terugkeer naar Afghanistan hij een gegronde vrees heeft voor vervolging en/of het reële risico loopt op ernstige schade.

Kortom zal verzoeker bij een dergelijke terugkeer haast noodzakelijkerwijze worden onderworpen aan de doding, verwonding, executie, of minstens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling.

Los van het persoonlijke relaas van verzoeker, is de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan bijzonder problematisch in het licht van de recente evoluties aldaar en de verslaggeving van erkende internationale en niet-gouvernementele organisaties.

De veiligheidssituatie in Afghanistan is uiterst problematisch. De dreiging van terroristische en misdadige acties is zeer hoog. Gehele zones van het land, stedelijke agglomeratie inbegrepen, ervaren het geweld van de gewapende opstandelingen tegen de Afghaanse en de internationale veiligheidskrachten. Het conflict veroorzaakt elk jaar duizenden doden. Het gevaar kan de vorm aannemen van bomaanslagen, zelfmoordaanvallen, ontvoeringen, gewapende confrontaties, aanvallen langs de wegen, tegen ngo's, internationale organisaties, privéondernemingen en mensen die zich per toeval in de omgeving bevinden. Verzoeker is bovendien uit de provincie Logar, dichtbij Kabul en naast de Pakistaanse grens.

De Federale overheidsdienst Buitenlandse zaken stelt dienaangaande op haar website het volgende:

(...)

De algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en met name in Logar is van een zeer zorgwekkend en bedreigend niveau.

Uit het bovenstaande volgt dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan voor verzoeker een reëel risico op ernstige schade doet ontstaan dat bestaat uit de doodstraf of executie, ofwel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, ofwel ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Een terugkeer door verzoeker naar zijn land van herkomst zal hem dus noodzakelijkerwijze blootstellen (ook gelijkaardig aan de bepalingen van artikel 3 EVRM) aan een reëel risico op het moeten ondergaan van foltering en/of onmenselijke en/of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het CGVS motiveert echter in de bestreden beslissing op geen enkele voldoende formele manier waarom zij het volgende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart in het opzicht van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4 Vreemdelingenwet.

Minstens motiveert het CGVS op onvoldoende materiële wijze waarom zij het volgende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Minstens schendt het CGVS zorgvuldigheidsbeginsel door met alle bovenstaande punten en argumenten geen rekening te houden bij zijn beslissing zoals uiteengezet.

Het CGVS schendt trouwens ook het redelijkheidsbeginsel door geen redelijke argumentatie als normaal, zorgvuldig en behoorlijk bestuur te vormen bij zijn beslissing gelet op de recente evoluties in het herkomstland van verzoeker en de verslaggeving van erkende internationale en niet-gouvernementele organisaties.

Inhoudelijk kan niet anders worden besloten dan dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan zich in ieder geval verzet tegen een terugkeer door verzoeker naar desbetreffend land van herkomst. Er mag dan ook worden aangenomen dat een dergelijke reële vrees op ernstige schade boven het hoofd van verzoeker hangt.”

Verzoeker concludeert:

“De bestreden beslissing moet worden hervormd in de zin dat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“De bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 11.08.2022 tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming te vernietigen, omdat er ernstige aanwijzingen bestaan dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder brengt op 16 november 2022 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het betreft algemene informatie en landenrapporten omtrent de situatie in Afghanistan.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.3. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid in de door u aangehaalde vervolgingsfeiten die geleid zouden hebben tot uw vlucht uit Afghanistan en u over een vluchtalternatief in Kabul beschikte. In beroep werd de beslissing van het CGVS, door de RVV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en blijft de beoordeling ervan gehandhaafd, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. In het kader van uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming bracht u geen dergelijke elementen aan waardoor het CGVS dit volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaarde. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Ook in uw huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming brengt u geen feiten of elementen aan die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.”

Met betrekking tot de nieuwe elementen die verzoeker aanvoerde in het kader van zijn onderhavige verzoek om internationale bescherming, wordt in de bestreden beslissing verder geheel terecht gesteld:

“In het kader van uw tweede volgend verzoek om internationale bescherming beweert u dat uw vrouw door de taliban per brief werd aangemaand te hertrouwen daar u in het verleden met ongelovigen heeft samengewerkt in het verleden (verklaring volgend verzoek, vraag 17; overzicht voorgelegde identiteits- en reisdocumenten, B). Hierop zou uw vader uit Turkije zijn teruggekeerd om zich te verzetten, hetgeen hij bekocht met zijn leven (verklaring volgend verzoek, vraag 14, 17). Deze verklaringen vloeien voort uit de verklaringen uit uw eerste verzoek om internationale bescherming, waarin u stelde door de taliban geïsoleerd werd omwille van uw professionele activiteiten van eind 2011 tot eind 2012. Deze verklaringen werden reeds beoordeeld tijdens uw initieel verzoek om bescherming. Uw huidige verklaringen kunnen de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid dan ook niet opheffen, daar zij steunen op uw initiële verklaringen.

Bovendien legt u geen enkel stuk neer waarmee u uw verklaringen in concreto kan staven. De brief die u neerlegt betreft louter een foto, waardoor de authenticiteit op geen enkele manier kan worden nagegaan. Bovendien moet erop gewezen worden dat dit soort stukken mits wat knip-en plak werk vlot gefabriceerd kunnen worden.

Ook de stukken met betrekking tot uw vader kunnen geen nieuw licht op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid laten schijnen. Uit de foto van zijn paspoort kan opgemaakt worden dat hij Afghanistan op 29 januari 2021 heeft verlaten, over een Turks visum beschikte en op 17 mei 2022 terugkeerde naar Afghanistan. Er kan evenwel niet uit vastgesteld worden dat zijn terugkeer zou zijn ingegeven vanuit een nood om zich als ‘oudere’ te verzetten tegen de wensen van de taliban, zoals u tracht te beweren (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Uit de foto’s van zijn levenloze lichaam, indien authentiek, kan op geen enkele manier worden vastgesteld wanneer uw vader zou zijn omgekomen, op welke manier, op welke locatie of binnen welke context. Bijgevolg kunnen deze stukken niet bijdragen om de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas te herstellen.”

Verzoeker laat de voormelde motieven geheel ongemoeid. Hij onderneemt niet de minste poging teneinde deze motieven te weerleggen of te betwisten en voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind. Ten aanzien van de foto’s van verzoekers vader, kan bovendien worden opgemerkt dat zulke foto’s vatbaar zijn voor manipulatie. Daarenboven bevatten deze foto’s slechts een momentopname en kunnen deze eenvoudigweg in scène zijn gezet en/of zijn geposeerd. Als dusdanig volstaan deze foto’s bijgevolg hoegenaamd niet om aan te tonen dat verzoekers vader daadwerkelijk zou zijn overleden; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid waar, wanneer, op welke wijze en in welke omstandigheden zijn vader zou zijn overleden.

Dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing volledig onverlet laat en dat hij niet de minste poging onderneemt teneinde deze beslissing aan te vechten of te betwisten waar gemotiveerd wordt dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt en dat verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan

en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijner hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De motieven dienaangaande vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind. Zij vinden bovendien andermaal bevestiging in de landeninformatie die verweerder aanreikt door middel van een aanvullende nota.

Nog daargelaten dat verzoeker in zijn land van herkomst nog beschikt over een ruim familiaal netwerk dat hem eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (administratief dossier, verklaring volgende verzoek, nr.22), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van april 2022, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). In dit kader wordt in er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd en voert verweerder in diens aanvullende nota met recht aan dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt uit niets dat verzoeker in de voormelde context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Waar verzoeker aanvoert dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan *“bijzonder problematisch”* is en wijst op het geweld in dit land, dient voorts te worden opgemerkt dat verzoeker ter staving van zijn betoog dienaangaande slechts verwijst naar en een korte passage citeert uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan. Nog daargelaten dat verzoeker de vindplaats van dit reisadvies niet aanreikt, dient echter te worden opgemerkt dat zulk reisadvies enkel bestemd is voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken voor personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Voor het overige reikt verzoeker geen informatie aan die afbreuk zou kunnen doen aan de veelheid aan landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder, zoals opgenomen in de map 'landeninformatie in het administratief dossier en zoals aangehaald in de bestreden beslissing. Uit deze informatie blijkt, zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing, genoegzaam dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat

burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds actueel is, blijkt daarenboven duidelijk uit de informatie die verweerder neerlegt door middel van diens aanvullende nota. Op grond van het geheel van de voorliggende landeninformatie, dient dan ook te worden besloten dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde en worden er geen nieuwe elementen of feiten door verzoeker neergelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

4.5. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker verder niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Verzoeker duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT